

ПРОТОКОЛ

№ 472

гр. Пазарджик, 21.03.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XIV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Димитър Бишуров
Съдебни Величка Пенова Новакова
заседатели: Марийка А.а Генова

при участието на секретаря Ива Чавдарова
и прокурора Д. Г. Ил.

Сложи за разглеждане докладваното от Димитър Бишуров Наказателно дело
от общ характер № 20225220200250 по описа за 2022 година.

На именното повикване в 14:30 часа се явиха:

Подсъдимият ИЛ. ХР. Д. - редовно призован, се явява лично и със
служебния си защитник от ДП адв.П.П..

Пострадалата ЕЛ. СТ. Г. – редовно призована, се явява лично и с
повереника си адв.В. Ц. надлежно упълномощена.

Пострадалият АЛ. В. М. – редовно призован, се явява лично.

Пострадалият ХР. Н. АНГ. – редовно призован, се явява лично.

За РП-Пазарджик се явява прокурор И..

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

АДВ. Ц.: Да се даде ход на делото.

ПОСТР. М.: Да се даде ход на делото.

ПОСТР. А.: Да се даде ход на делото.

АДВ. П.: Да се даде ход на делото.

ИЗЯВЛЕНИЕ НА ПОДСЪДИМИЯ: Да се разгледа делото. Нямам
никакви доходи и не работя никъде. Нямам възможност да платя на адвокат, а

искам да имам такъв, защото сам не мога да се защитавам.

Преди произнасяне по хода на делото и като съобрази изявлението на подсъдимия, съдът намира, че искането му е основателно и следва да бъде уважено. Това е така, защото той изразява желание да има защитник в процеса, твърдейки, че не може да се защитава сам. В същото време декларира, че не разполага с доходи и имущество, с които да упълномощи свой договорен защитник. На последно място и интересите на правосъдието налагат на подсъдимия да бъде назначен служебен защитник в настоящия процес.

По тези съображения и на основание чл.94 ал.1 т.9 от НПК съдът

О П Р Е Д Е Л И

НАЗНАЧАВА като служебен защитник на подсъдимия ИЛ. ХР. Д. – адв.П.П. от ПАК.

Съдът намира, че няма процесуални пречки за даване ход на делото в днешното съдебно заседание, поради което

О П Р Е Д Е Л И

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

Снема самоличността на подсъдимия, както следва:

ИЛ. ХР. Д. - роден на *** г., в гр.Пазарджик, живущ в същия град, българин, български гражданин, с основно образование, неженен, безработен, осъждан, ЕГН: *****.

ПОДС. Д.: Получих препис от обвинителния акт и разпоредането на съда за насроченото разпоредително заседание преди повече от 7 дни.

На подсъдимия се разясниха правата по чл.55, чл.115 ал.4 и чл.274 от НПК.

РАЗЯСНЕНИ бяха и разпоредбите на чл.371 и чл.380 и сл.НПК.

ПОДС. Д.: Разбрах правата си.

Не се направиха ОТВОДИ на съда, секретаря и прокурора.

Сне се самоличността на пострадалите, както следва:

ЕЛ. СТ. Г. – на 52 години, от гр.Пазарджик, българка, българска гражданка, разведена, със средно образование, неосъждана, без родство с подсъдимия.

АЛ. В. М. - на 30 години, от гр.Пазарджик, българин, български гражданин, неженен, с висше образование, неосъждан, без родство с подсъдимия.

ХР. Н. АНГ. - на 40 години, от гр.Пазарджик, българин, български гражданин, женен, със средно образование, неосъждан, без родство с подсъдимия.

На пострадалите се разясни правото да се конституират като граждански ищци и частни обвинители в процеса.

АДВ. Ц.: Пострадалата Г. не желае да се конституира като частен обвинител и граждански ищец в процеса. Ще участва в разпоредителното заседание като пострадала страна с обсъждане на въпросите по чл.248 ал.1 от НПК.

ПОСТР. М.: Не желая да се конституирам като граждански ищец и частен обвинител в процеса. Не желая да участвам в обсъждане на въпросите по чл.248 ал.1 от НПК.

ПОСТР. А.: Не желая да се конституирам като граждански ищец и частен обвинител в процеса. Не желая да участвам в обсъждане на въпросите по чл.248 ал.1 от НПК.

Страните /поотделно/, както и повереникът на пострадалата - адв.Ц.: Наясно сме с въпросите по чл. 248 ал.1 от НПК и сме готови да пристъпим към обсъждането им.

С оглед изявлението на страните съдът

О П Р Е Д Е Л И

ДАВА ХОД НА ОТКРИТОТО РАЗПОРЕДИТЕЛНО ЗАСЕДАНИЕ, разяснява на страните разпоредбите на чл. 248, ал.3 и ал.4 от НПК и пристъпва към обсъждане на въпросите по чл. 248, ал.1 от НПК.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искания и възражения по въпросите по чл.248 ал.1 от НПК.

АДВ. Ц.: Нямам искания и възражения по въпросите по чл.248 ал.1 от НПК.

Съдът ДОКЛАДВА постъпилия писмен отговор от защитника адв.П. по въпросите по чл.248 ал.1 от НПК.

АДВ. П.: Поддържам отговора, който съм изпратил и искането за частично прекратяване на наказателното производство. По останалите точки нямам искания и възражения. На този етап не мога да посоча свидетелите и обстоятелствата, които ще изложат, защото трябва да видим какво ще е по първото искане. По всяка вероятност, ако прекратим делото, няма да имаме никакво искане.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми господин съдия и съдебни заседатели, считам, че не е основателно искането на защитника на подсъдимия за прекратяване на наказателното производство частично по внесен ОА срещу подсъдимия И.Х. за извършено престъпление с пострадал Е.Г. на основание чл.24 ал.1 т.6 от НПК, тъй като липсва идентичност, както по фактите, така и по правото, в двете производства по ЗЗДН и в наказателно производство. Производството по ЗЗДН е типично гражданско производство. Предвидените в него мерки са принудителни административни мерки, нямат санкционен характер, а целта им е да се прекрати досегашното положение. Също нямат характер на административнонаказателно производство и не попадат в изброените основания за прекратяване, предвидени в чл.24 ал.1 т.6 от НПК. Гореизложеното е видно от решение на ВКС № 40/28.02.2017г. по н.д. № 41/2017г. По отношение на останалото мисля, че коментира факти, които са по съществото на делото.

АДВ. Ц.: Считам направеното искане за неоснователно и изцяло споделям съображенията на прокурора. Считам, че производството по ЗЗДН е изцяло гражданско-правно и считам, че не са налице основания за прекратяване на настоящото наказателно производство.

РЕПЛИКА АДВ.П.: Производството по ЗЗДН не е типично гражданско производство, както твърди прокурорът. Това е наказателно-санкционно производство с предвидени санкции наказателни по чл.5, които да не ги

цитирам изрично, защото този закон всъщност обслужва друг Закон за домашното насилие и по закон и по изпълнение и като санкция за въздействие са предвидени мерки по ЗЗДН в чл.5, като освен посочените в него се включва и последната ал.4, в която се казва, че във всички случаи съдът с решението си по чл.15 ал.1 налага и глоба в размер от 200 до 1000 лв. Абсолютно е санкционно наказателно производство, а това, че е посочено като гражданско дело, то това е свързано с деловодното регистриране на тези дела като граждански дела и е свързано с Параграф 1 от Заключителните разпоредби на ЗЗДН, защото този ЗДН има някакви кратки процесуални разпоредби, обаче са ограничени и е посочено, че ако липсва в него, да се ползват и способите на ГПК, но това не означава, че тези като деловодно се регистрират като граждански дела, техният характер е граждански и това са граждански дела. В тяхната същност по ЗЗДН очевидно става дума за наказателно-репресивно производство. Във всички случаи това производство следва да се приеме като паралелно и като дублиращо с днешното наказателно, съобразно изводите и заключенията, които са посочени в цитираното тълкувателно решение на ВКС и чл.4 от Протокол № 7 от Европейската конвенция и във връзка с чл.250 ал.1 т.1. Това тълкувателно решение е основополагащо и включва като задължително прилагане спрямо лица, при които са налице условията на две дублиращи производства. В момента, когато едното влезе в сила, независимо с какъв характер и по какъв начин, то производството става процесуално недопустимо. Не само се забранява втори дублиращ акт с наказание, а изобщо течението му. Спира се непосредствено, защото аз съм посочил, че се счита, че дублирането на наказателните процедури е недопустим, когато някое от тях започва или продължава развоя си, след като друго е приключено с влязъл в сила акт. Нашето е приключено. Какво ще се получи, ако продължим и го накажем втори път. Ние там сме постигнали споразумение. Н това основание производството е прекратено. Аз съм поискал да се прилага гражданското дело. Тъжбата на другата страна е идентична със съдържанието на ОА - същите факти, същите лица и същите деяния. Абсолютно дублиращо производство е настоящото, което изключва продължаване на действия по това производство срещу подсъдимия, защото се касае за повтаряне на наказателни процедури. С оглед на което, дълбоко съм убеден, че справедливостта налага производство настоящото да бъде прекратено, а в

останалата част ще си преминем по общия ред, съобразно събраните доказателства - има ли закана и дали са се уплашили полицаите. Това си е съвсем отделен и допълнителен въпрос. Този въпрос по отношение Елена трябва да бъде прекратен.

ПОДСЪДИМИЯТ: Присъединявам се изцяло към казаното от моя адвокат.

Съдебният състав се оттегли на тайно съвещание, за да обсъди направените от страните искания.

Съдебният състав, след съвещание, след като се запозна с материалите по делото и съобрази становището на страните по въпросите на [чл. 248, ал. 1 от НПК](#), намира следното:

1. Делото е подсъдно на съда;
2. Няма основание за прекратяване или спиране на наказателното производство. Относно искането на защитника за частично прекратяване на наказателното производство, а именно досежно обвинението по чл.144 ал.3, във вр с ал.1 и във вр. с чл.26 ал.1 от НК с пострададал Е.Г., следва да се каже, че то е неоснователно. Защитникът аргументира това свое искане, като твърди, че срещу подсъдимия са били образувани две отделни производства с наказателно-репресивен характер, които касаели идентична фактическа обстановка и се отнасяли до едно и също пострададало лице – Е.Г., както и до един и същи извършител – подсъдимият. Заявява се, че пострададалата Г. била подала молба за издаване на заповед за защита по ЗЗДН. Въз основа на тази молба било образувано гр.дело № 3474/2021г. по описа на РС – Пазарджик, както и че в тази молба били описани събитията, посочени и в ОА по настоящото производство, касаещи отправени закани за убийство на пострададалата Г.. Сочи се още, че въпросното гражданско дело било приключило с определение за прекратяване на производството, което влязло в сила на 18.12.2021г., като това определение било постановено след изявление на молителката, че оттегля молбата си за защита. Веднага след това се сочи и се излагат съображения от страна на защитата, че настоящото наказателно производство, в частта на повдигнатото обвинение спрямо подсъдимия за отправени закани с убийство на пострададалата Г., е било

образуване в нарушение на принципа “ne bis in idem” – не два пъти за едно и също нещо спрямо едно и също лице.

Настоящият съдебен състав намира за нужно да отбележи на първо място, че защитата не би направила искане за частично прекратяване на наказателното производство в горния смисъл, ако държеше сметка за императивната разпоредба на чл.1 ал.2 от ЗЗДН, която гласи буквално“: „Отговорността по този закон не изключва гражданската, административнонаказателната и наказателната отговорност на извършителя“. Искането в горния смисъл не би било направено и ако се държеше сметка, че предвидените в чл.5 ал.1 от ЗЗДН мерки не са административни наказания, доколкото не са предвидени в чл.13 от ЗАНН, както и че тяхното налагане е призвано да обслужва основно пострадалото лице, а не да санкционира извършителя, макар неминуемо да ограничава и неговите права. В този смисъл е налице константна съдебна практика, като само за пример си струва да бъде посочено възприетото от Върховната съдебна инстанция в Република България, обективизирано в Решение №40/28.02.2017г. на ВКС по н.д. № 41/2017г. на III н.о. В това свое решение ВКС е заявил недвусмислено, че производството по определяне на мерки за защита срещу домашно насилие не е исково, а такова по спорна съдебна администрация, като решението, постановено в това производство, не се ползва със сила на присъдено нещо по смисъла на ГПК, т.е. с регулиращо и с правно-установяващо действие, разбираемо като определеност и безспорност на съдебно-установеното правно положение. Пак в това свое решение ВКС е заявил в прав текст, че съгласно чл.1 ал.1 от ЗЗДН, законът урежда правата на лица, пострадали от домашно насилие, мерките за защита и реда за тяхното налагане, а ал. 2 от същия закон предвижда, че гражданската, административнонаказателната и наказателната отговорност не се изключват само поради факта, че преди това са били взети мерки за защита. Очевидно е, казва ВКС, че законът не е насочен към санкциониране на дееца, а към преустановяване на съществуващите прояви на домашно насилие и предотвратяване на последващи такива. Самите мерки за защита в по-голямата си част са свързани с ограничаване на контактите между извършителя и пострадалия от акта на домашно насилие. Върховният съд изтъква и това, че използваният в чл.5 ал.4 от ЗЗДН термин „глоба“ сам по себе си не дава основание да се счита, че производството по ЗЗДН е с наказателен характер, доколкото подобна санкция може да бъде наложена и

за деяния, определяни в практиката на ЕСПЧ, като дисциплинарни нарушения. За да се приеме, че е налице наказателна санкция по смисъла на чл.4 от Протокол № 7 към ЕКЗПЧОС, следва да се установи, че тя цели постигане на поправителен и възпиращ ефект спрямо наказаното лице. Налагането на глоба по чл.5 ал.4 обаче не е обвързано с реализиране на целите по чл.12 от ЗАНН, в това число и с постигане на индивидуалната превенция. То не е подчинено и на правилата за индивидуализация на наказанието. За разлика от ЗАНН, където за всяко нарушение се налага и се изтърпява отделно административно наказание, дори и когато гражданският съд е сезиран с няколко отделни прояви на домашно насилие, той налага една единствена глоба, а не толкова, колкото са отделните деяния, осъществяващи домашно насилие. В заключение ВКС обобщава в цитираното решение, че както ЗЗДН като цяло, така и глобата по чл.5 ал.4 от този закон, не обосновава наказателен характер на производство и изключва приложение на принципа “ne bis in idem”. По изложените до тук съображения искането за частично прекратяване на наказателното производство ще следва да се остави без уважение. Определението, с което това ще бъде направено, не подлежи на обжалване отделно от присъдата, по аргумент за противното от разпоредбата на чл.250 ал.4 от НПК. В нея е казано, че определението и разпореждането за прекратяване на наказателното производство подлежат на обжалване и протестиране. От това става ясно, че тези, с които се оставя без уважение искане за прекратяване, не подлежат.

3. Не е допуснато на досъдебното производство отстранимо съществено нарушение на процесуални правила, довело до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия и на пострадалия или на неговите наследници;
4. Не са налице основания за разглеждане на делото по реда на особените правила;
5. Не са налице основания за разглеждането на делото при закрити врати, привличането на резервен съдия или съдебен заседател, назначаването на защитник, вещо лице, преводач или преводач на български жестов език и извършването на съдебни следствени действия по делегация;
6. Не са налице основания за произнасяне по взети мерки за процесуална принуда;
7. От страна на защитата е направено искане за допускане на четирима

свидетели при режим на довеждане, което е неконкретизирано, тъй като нито са посочени поименно свидетелите, нито обстоятелствата, за които се иска да бъдат допуснати, поради което съдът намира, че по такова искане ще се произнесе едва след неговото подробно аргументиране.

8. Налице са основания за насрочването на съдебното заседание и разглеждането на делото по общия ред.

Предвид горното съдът

О П Р Е Д Е Л И

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за частично прекратяване на наказателното производство по отношение на подсъдимия И.Д., касаещо обвинението по чл.144 ал.3, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26 ал.1 от НК с пострадал ЕЛ. СТ. Г..

КОНСТАТИРА, че в хода на досъдебното производство не са допуснати отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия и на пострадалия.

Не са налице основания за произнасяне по взетата МН спрямо подсъдимия.

Определението е окончателно.

Както вече бе посочено по-горе, не са налице основания за разглеждане на делото по някоя от диференцираните процедури в НПК, поради което и на основание чл.252 ал.2 от НПК, делото следва да се насрочи за разглеждане в съдебно заседание по общия ред.

По тези съображения съдът

О П Р Е Д Е Л И

ОТЛАГА И НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 04.04.2022г. от 10.00 часа, за която дата и час подсъдимият и неговият защитник – уведомени. Съдът РАЗПОРЕЖДА за съдебното заседание да бъдат призовани само пострадалите – Е.Г., А.М. и Х.А. в качеството на свидетели. Последните двама да бъдат призовани на телефонните номера, както следва: за М. – ***, за А. – **. Е.Г. да се счита уведомена от днес.

Протоколът написан в с.з., което приключи в 15.28 ч.

Председател: _____

Секретар: _____